

Stojte, vlaki, po vsem širnem svetu!
čas, za hip postoj v nemirnem letu,
da prelije v glas se utrip srcá:
Kje med narodi prepadi so in meje,
če usoda kot semena nas razveje?
Človek, brez imena človek je povsod!
En objem, en pógled nem iz roda v rod
naj bo plod in cvet in sad vseh src svetá,
da nam bodo kakor znamenja prižgana
v brzem vlaku Sofija—Ljubljana
in v vseh vlakih preko vseh mejá.

V tihi ulici

I go Gruden

V ulici, ki tiha je in mirna,
da se sliši jok otrok v sosedni hiši,
čas peroti je nad nas povetil:
v ulici, ki zarja v nji večerna
komaj diha in je njen zaton najtišji,
pod večer se človek je obesil.

Bil je majhen, tih kot ulica in droben:
tam na oknu je slonel kot cvet nagroben,
z njim na ulico prišel je vzdih turoben;
psiček-jazbečar mu bil je drug edini:
ko sta skupaj šla, se zdelo je, da v lini
daljnega nebá izginjata v sinjini.

Kaj te, drobni človek, v smrt je neslo?
Vélike so bile tvoje bedne tajne —
svet kričavi jih ne doumeva.
Sam na dvoje si prelomil veslo:
človek gre také iskát usode krajne,
ki v samoti vanjo izgoreva.

Z okna z zvonom sem ti dal slovó k pogrebu,
blizu sem ti bil, iskal ti pot na nebu,
dež je lil in voda je jokála v žlebu.
V prazno okno se je psiček tvoj zaganjal,
jaz sem se izmučen v lastno brezno sklanjal,
ko da sam življenje tvoje sem dosanjal.